

VIRGINIA ANDREWS®

Het oog van de storm

 DE KERN

Proloog

Soms denk ik wel eens dat mama Arnold me Rain had genoemd, omdat ze wist dat er zoveel tranen uit mijn ogen zouden rollen. Andere kinderen plaagden me vaak en zongen: *'Rain, rain, go away. Come again another day.'* (Regen, regen, ga weg. Kom een andere dag terug.)

Toen ik opgroeide riepen de jongens me in de gangen of op straat na: *'You can rain on me any time, girl.'* (Je kunt op me regenen wanneer je maar wilt, meisje.) Niemand deed dat als mijn broer Roy in de buurt was, maar hij wist dat ze het vaak deden als hij er niet bij was, en hij had er zich een keer zo kwaad over gemaakt, dat hij woedend was uitgevallen tegen mama Arnold en wilde weten waarom ze me Rain had genoemd.

Ze had hem met een onschuldige blik aangekeken; de verwarring stond te lezen op haar gerimpelde gezicht.

'Waar ik vandaan kom,' had ze kalm geantwoord, 'waar mijn familie vandaan komt, is regen iets goeds, iets belangrijks. Zonder die regen zouden we honger lijden, Roy. Goddank hebben jullie dat soort honger niet gekend, maar ik kan het me nog heel goed herinneren. We noemden het de bodemhonger, omdat je leeg was tot op de bodem van je maag.

En ik herinner me het gevoel dat die eerste gezegende druppel ons gaf, na dagen en dagen van droogte. Mijn vader en moeder waren dan zo blij dat ze in de stromende regen gingen staan en zich tot op hun huid nat lieten worden. Ik weet nog,' ging ze glimlachend verder, 'dat we elkaar allemaal een hand gaven en in een onweersbui dansten en kletsnat werden zonder dat het ons iets kon schelen. We leken wel een stelletje idioten, denk ik, maar de regen beteken-

de hoop en genoeg geld om te kopen wat we nodig hadden.

Weet je, sommige mensen hielden gebedsdiensten en voerden allerlei rituelen uit om de regen te laten komen. Ik zag mijn eerste regenvaker toen ik een jaar of tien was. Hij was een kleine, donkere man met zwarte ogen als glimmende druppellen. Alle kinderen dachten dat hij geladen was met elektriciteit, omdat hij zo vaak getroffen was door de bliksem, en we waren doodsbang dat hij ons aan zou raken.

De kerk betaalde hem. Niets van wat hij deed bracht ook maar één druppel regen, en hij vertrok met de opmerking dat we de Heer verschrikkelijk kwaad moesten hebben gemaakt, omdat Hij totaal niet vergevensgezind was. Weet je wat dat met een kerkgemeenschap doet, Roy? Iedereen tuurt met beschuldigende blikken om zich heen, alsof de eigen moeilijkheden veroorzaakt werden door de zonden van anderen. Ik heb eens gehoord over een gemeenschap die een hele familie wegjoeg, omdat ze dachten dat zij persoonlijk verantwoordelijk waren voor de langdurige droogte.

Toen je zusje werd geboren en ik zag hoe mooi ze was, dacht ik bij mezelf dat ze ons zoveel hoop bracht als een flinke regenbui en daarom vond ik het een goede naam.'

Roy staarde haar aan, kennelijk overdonderd. Mijn zusje Beneatha, kortweg Beni genoemd, zat met neergeslagen ogen, nors, omdat zij genoemd was naar een of ander familielid, en dat stelde niet veel voor na wat mama Arnold over mij vertelde. Ik herinner me dat ik dacht dat ik een grotere verantwoordelijkheid droeg vanwege mijn naam: mama Arnold dacht immers dat ik geluk zou brengen.

Vandaag, terwijl ik me aankleedde om naar het kerkhof te gaan en grootma Hudsons graf te bezoeken, meende ik dat mama Arnold de plank ver had misgeslagen. Ik leek iedereen alleen maar ongeluk te brengen. Natuurlijk dacht grootma Hudson dat niet toen ze stierf. Misschien had ze dat in het begin gedacht, toen mijn echte moeder had geregeld dat ik bij haar zou komen te wonen onder het mom van liefdadigheid. Op die manier zou mijn echte moeder, Megan Hudson Randolph, het feit geheim kunnen houden dat ze in haar studietijd zwanger was geworden en mij ter wereld had gebracht – zelfs

voor haar man en in het bijzonder voor haar twee kinderen, Brody en Alison. Onmiddellijk na mijn geboorte hadden mijn grootouders mijn stiefvader Ken betaald om me bij zich te nemen en voor me te zorgen. Jaren later nam grootma Hudson me met tegenzin in huis, als een moeder die op moest komen voor de zonden van haar dochter.

Mama Arnold was veel zieker dan een van ons wist, en nadat mijn jongere zusje Beni was vermoord en Ken, mijn stiefvader, was weggelopen en was gearresteerd wegens een gewapende roofoverval, wilde mama Arnold zeker weten dat ik veilig zou zijn. Als ik nu terugdenk aan die dag toen ze mijn echte moeder dwong ons te ontmoeten tijdens die lunch en haar wist te overtuigen dat ze me terug moest nemen, besef ik pas goed wat een sterke vrouw mama Arnold was. Grootma Hudson en mama Arnold verschilden niet zo veel van elkaar als het ging om het belang van en de opoffering voor hun familie.

Op het eerste gezicht lijken mensen als mama Arnold, die zich een bestaan veroveren in armoedige, moeilijke omstandigheden, niet veel voor te stellen. Meestal sjokken ze moeizaam voort, zien er moe, oud, cynisch en hulpeloos uit, en hun ogen zijn dof als gesprongen gloeilampen. Wat de mensen niet zien is de grote kracht, de moed en het optimisme, in vrouwen als mama Arnold, eigenschappen die ze moeten hebben om te strijden tegen het kwaad dat hen omringt, om hun kinderen te beschermen. Mama Arnold was ons fort.

Het lijkt nu een beetje mal om aan dat tengere vrouwtje te denken als een bolwerk van kracht, maar toch is dat precies wie en wat ze was. Er bestond geen bloedverwantschap tussen haar en mij, maar ze gaf me een groot geschenk: lef. Dankzij haar kon ik me meer laten gelden, en een van de dingen die ervoor hadden gezorgd dat grootma Hudson me zo dierbaar was geworden, was dat ze dat had erkend en bewondering had voor mama Arnold.

Grootma Hudson en ik waren heel snel naar elkaar toe gegroeid. Ik hield oprecht van haar en ik weet dat zij van mij hield, ondanks haar aanvankelijke tegenzin. Per slot was ze een in het oude zuiden geboren en getogen vrouw, en ik was een *mulat* en haar onwettige

kleindochter. Ze was een vrouw die geen vlek op haar jurk duldde, laat staan een vlek op de eer van haar familie. Maar ze bewees haar innige genegenheid voor mij door me een toneelopleiding in Londen te laten volgen, en later door me de meerderheid van haar bezit na te laten: eenenvijftig procent van het huis en het land eromheen, vijftig procent van het familiebedrijf en een effectenportefeuille ter waarde van twee miljoen dollar, meer dan genoeg voor mijn welzijn.

Grootma Hudsons oudste dochter, mijn tante Victoria, was zo woedend dat ze zwoer dat ze het testament voor de rechter zou aanvechten. Tante Victoria, die ongetrouwd was, de investeringen en het familiebedrijf leidde en toezicht hield op de ontwikkelingsprojecten, voelde zich gepasseerd en ondergewaardeerd. Te oordelen naar wat ik in de korte tijd bij grootma Hudson had meegemaakt, had ze altijd een of ander conflict met haar. Victoria had een hekel aan haar jongste zus, mijn moeder Megan, omdat ze haar een leeghoofd vond en dacht dat hun vader haar voortrok. Maar misschien verfoeide ze mijn moeder wel het meest omdat ze een man als Grant had, een knappe, intelligente, ambitieuze man, het soort man dat ze voor zichzelf wenste en die ze meende veel meer te kunnen waarden en bevredigen dan Megan ooit zou kunnen.

Tegen het eind van mijn laatste highschooljaar had grootma Hudson geregeld dat ik bij haar zus Leonora en mijn oudoom Richard zou gaan wonen in Engeland, waar ik lessen zou volgen aan de Richard Burbage School of Drama. Oudtante Leonora en oudoom Richard wisten niet wie ik in werkelijkheid was. Ze dachten dat ik een liefdadigheidsproject was van grootma Hudson, die een arm meisje sponsorde. Ze leerden de waarheid pas kennen toen grootma stierf.

Toen ik samen met mijn oudoom en oudtante uit Engeland werd teruggeroepen na het overlijden van grootma, probeerden mijn moeder en haar man me over te halen een compromis te sluiten en veel van wat mijn grootmoeder me in haar testament had nagelaten af te staan. Ik denk dat ze allebei hun aanbod zagen als een manier om me af te kopen en me voorgoed kwijt te raken, maar ik geloofde dat grootma Hudson een doel voor ogen had toen ze haar testament

maakte, en ik was niet van plan er iets aan te veranderen, nog geen komma.

Tante Victoria bleef razen en tieren en dreigen met de rechter, iets waar Grant, zoals ik wist, erg bang voor was, omdat hij politieke ambities had. Het laatste dat hij wilde was dat het algemeen bekend zou worden dat zijn vrouw vroeger een relatie had gehad met een Afro-Amerikaan, en mij ter wereld had gebracht. Zelfs na de begrafenis en de lezing van het testament hadden hij en mijn moeder hun kinderen nog steeds niet de hele waarheid verteld. Brody vond me aardig, dat weet ik, maar Alison kon niet begrijpen waarom ik zoveel had gekregen en waarom ik zoveel aandacht opeiste van haar familie. Ze minachtte me, maar ik wist niet zeker of de waarheid enig verschil zou maken. In elk geval bleven geheimen en leugens als een zwerm dolgeworden bijen rond het huis en de familie dwarrelen.

Nu ik alleen woonde in het grote huis, kon ik die leugens praktisch horen zoemen. Het zou niet lang duren of ze zouden ons allemaal steken, en nog veel meer pijn veroorzaken. Maar iedereen in deze familie concentreerde zich op zijn of haar eigen belang en had oogkleppen op. Ze zagen het niet. Mama Arnold zei altijd dat niemand zo blind was als de mensen die weigerden te zien, die hun blik afwendden of neersloegen of naar een of andere fantasie keken in plaats van naar de waarheid. Deze familie verdiende daar een ereprijs voor: van de vreemde fantasieën van mijn oudoom in zijn Londense cottage tot de weigering van mijn moeder om de waarheid onder ogen te zien en bij de geringste zweem van controversie of stress afleiding te zoeken door het doen van nieuwe aankopen.

Mijn tante Victoria mopperde over haar, klaagde, noemde haar een tweede Scarlett O'Hara, omdat ze altijd zei: 'Morgen denk ik over de zorgen.' En dan merkte Victoria vervolgens tegen iedereen op: 'Morgen, morgen – die morgen komt natuurlijk nooit.'

Nou ja, of mijn moeder het onder ogen wilde zien of niet, voor deze familie was het morgen geworden. Daarvoor had grootma Hudson met haar testament gezorgd. Zelfs nu ze dood was, misschien wel vooral nu ze dood was, bleef ze dominant aanwezig in de familie, fronsend op hen neerkijkend en eisend dat ze eindelijk

verantwoordelijkheid zouden nemen voor hun daden, en voor wie en wat ze waren.

Ik was niet van plan dat tegen te houden, maar ik was doodsbang voor de toekomst en wat die me zou brengen. Zoveel keuzes had ik niet. Weliswaar had ik Larry Ward, mijn echte vader, in Engeland gevonden en zijn gezin ontmoet. Hij had zijn droom waargemaakt: hij was een Shakespeareaanse geleerde geworden en doceerde aan een college. Hij wilde dat ik hem zou bezoeken en zijn vrouw Leanna en zijn gezin leerde kennen, en zij mij. Maar grootma Hudsons laatste advies was geweest me niet aan hen op te dringen. Ze was bang dat ze zich aan me zouden gaan storen. Misschien, als er wat meer tijd verstreken was, dacht ik, als ik zelfverzekerder was geworden, zou ik hem en zijn gezin weer bezoeken.

Intussen – mijn stiefbroer Roy zat nog steeds in het leger – had ik maar één vriend hier: Jake, de chauffeur van grootma Hudson. Hij en ik waren erg op elkaar gesteld geraakt in de tijd dat ik hier was, en op een dag, voordat ik wegging om in Engeland te gaan studeren, verbaasde hij me door me zijn nieuwe renpaard te laten zien dat hij naar mij genoemd had.

Jakes verleden was verbonden met deze familie en dit landgoed. Het was vroeger in het bezit van zijn familie geweest, maar jaren geleden waren ze het kwijtgeraakt en hadden de Hudsons het overgenomen. Jake had veel gereisd in zijn leven. Hij was bij de marine geweest, was nooit getrouwd en had geen eigen kinderen of familie. Ik had vaak het gevoel dat hij me min of meer adopteerde.

Vandaag stond hij buiten te wachten om me naar het kerkhof te rijden. Ik was er natuurlijk al eerder geweest met alle anderen, maar deze keer ging ik alleen om mijn eigen afscheid van haar te nemen.

Na de begrafenis en het voorlezen van het testament, was ik naar grootma Hudsons kamer verhuisd. Ik veranderde niets, verhing geen schilderij en verzette geen stoel. Het gaf me het gevoel dat ze er nog was, dat ze nog over me waakte.

Victoria had grootma Hudsons spullen al doorzocht, en al haar waardevolle juwelen, horloges en zelfs wat kleren meegenomen. Delen van de kamer, ladekasten en klerenkasten zagen er geplunderd uit. De laden waren zelfs zo leeg dat er nog vlokje stof over

was en de kasten vertoonden gapende leegten. Zelfs de hangertjes waren verdwenen.

Omdat ik hier gewoond had en geholpen had het huis schoon te houden, was ik natuurlijk met alles vertrouwd, vooral in de keuken. Ik herinnerde me de maaltijden die ik voor grootma Hudson had klaargemaakt en hoe ze die gewaardeerd had. Haar advocaat verschaftte me alle informatie die ik nodig had om het huis en het land te onderhouden. Hij zei dat hij, als ik dat wilde – en ik wilde het graag – haar nalatenschap zou blijven beheren en controleren.¹ Ik had het gevoel dat grootma Hudson hem veel aardige dingen over me had verteld. Hij leek erg blij dat ik mijn moeder, haar man en Victoria het hoofd had geboden.

‘Tot nu toe,’ zei hij, ‘voldoe je aan de verwachtingen van je grootmoeder, Rain.’

Ik bedankte hem voor het compliment en vertelde hem dat zelfs in de korte tijd die we samen waren geweest, zij me een voorbeeld had gegeven dat ik wilde volgen. Het enige was dat ik niet zeker wist hoe lang ik dat nog zou kunnen volhouden.

Ik bekeek mezelf nog een keer in de spiegel en liep toen de trap af voor de rit naar het kerkhof. Het was een bewolkte dag met een koele bries die de komst van de herfst aankondigde. Een perfecte dag om een graf te bezoeken, dacht ik toen ik naar buiten liep. Jake leunde tegen grootma Hudsons Rolls Royce en stond met zijn armen over elkaar geslagen op me te wachten. Zodra ik verscheen glimlachte hij en richtte zich op.

‘Goeiemorgen, prinses,’ riep hij, toen ik over de oprit naar hem toe liep.

‘Hallo, Jake.’

‘Goed geslapen?’ vroeg hij.

Ik wist dat iedereen zich afvroeg of ik wel alleen in dat grote huis zou kunnen wonen. Victoria hoopte dat ik bang zou worden en naar haar toe zou komen om haar te smeken het compromis te accepteren dat ze via Grant Randolph had voorgesteld.

‘Ja, Jake.’

1. In Amerika wordt een testament opgesteld door een civiele advocaat en niet, zoals bij ons, door een notaris.

‘Hij lachte. Jake was een lange, magere, kalende man wiens borstelige, dikke wenkbrauwen zijn verlies aan haar bijna goedmaakten. Hij had donkerbruine ogen waarin altijd een ondeugende schittering leek te blinken, die zijn blik verhelderde. Hij had een kloofje in zijn kin en zijn neus was net een beetje te lang en te dun, maar zijn glimlach was altijd warm en hartelijk, zoals vanmorgen.

De laatste tijd zagen zijn wangen een beetje rood. Ik wist dat hij wat meer dronk dan gewoonlijk, maar hij noemde het zijn brandstof en ik kon niet zeggen dat hij ooit de indruk wekte dronken te zijn.

Hij deed het achterportier van de Rolls voor me open. Ik aarzelde, staarde naar de plaats waar grootma Hudson altijd kaarsrecht had gezeten. Ik kon haar parfum nog ruiken, de geur zweefde naar me toe. Ik bleef staan.

‘Alles oké, Rain?’

‘Ja, Jake. Ja,’ zei ik en stapte snel in. Hij sloot het portier en we reden naar het kerkhof.

‘Victoria belde me om te zeggen dat ik Megan en Grant morgen van de luchthaven moet halen,’ zei hij onder het rijden. ‘Wist je dat?’

‘Nee.’

‘Dacht ik wel,’ zei hij knikkend en schudde zijn hoofd. ‘Verrassingsaanval.’

‘Hoe wisten ze dat ik thuis zou zijn?’ vroeg ik.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Victoria neemt het gewoon aan.’ Hij keek achterom. ‘Die vrouw is een en al zelfvertrouwen,’ zei hij. Hij lachte. ‘Ik herinner me haar nog als klein meisje. Ze liep zo recht en perfect en keek altijd of ze nadacht. Ze was zo serieus, zelfs toen al, en ik herinner me hoe ze naar Megan keek, op haar neerkeek, alsof ze wilde zeggen: “Hoe komt dat ongedierte in ons huis?”’

‘Maar één ding moet ik Megan nageven, ze besteedde nooit veel aandacht aan haar. Victoria’s opmerkingen gleden van haar af als ijsblokjes van een warm bord.’

‘Wat Victoria gek moet hebben gemaakt,’ zei ik.

‘Precies. Precies.’ Hij lachte. ‘Als Megan zich er wél veel van had aangetrokken, zou ze overstuur zijn geraakt, denk ik. Zelfs toen al gaf ik haar de bijnaam Schildpad. Ze kreeg dan zo’n afstandelijke,

dromerige uitdrukking en trok zich terug in haar schild van fantasieën om aan Victoria te ontsnappen.'

'Zo is Megan tegen iedereen,' mompelde ik, meer tegen mezelf dan tegen hem.

'Hm,' zei hij.

Ik had Jake niet verteld dat Megan mijn echte moeder was en over mijn echte vader had ik hem helemaal niets verteld. Sinds de begrafenis en de nasleep daarvan hadden hij en ik eigenlijk niet veel tijd met elkaar doorgebracht. Dit was de eerste rit, de eerste keer dat ik alleen was met hem.

'En, heb je besloten terug te gaan naar Engeland, prinses?' vroeg hij.

'Waarschijnlijk,' zei ik. 'Natuurlijk ga ik dan in een studenten-huis wonen.'

'Dat begrijp ik. Het moet met Leonora en Richard niet al te makkelijk samenleven zijn. Frances schudde altijd haar hoofd en lachte erom hoe vorstelijk en hoe Engels Leonora was geworden.'

Ik wilde hem vertellen dat niet alles even grappig was. Ze hadden hun kleine dochttertje verloren, dat een gebrekkige hartklep had, en het gedrag van mijn oudoom was daardoor nogal bizar geworden. Kort voordat ik uit Engeland wegging had hij hun dienstmeisje, Mary Margaret, zwanger gemaakt. Ik had ontdekt dat Mary Margaret de dochter was van oudoom Richards chauffeur, Boggs, de man die ook zijn huishouden bestierde. Alleen Boggs, ik en Mary Margaret wisten het. Mijn oudoom en oudtante waren beiden mensen die hun eigen imaginaire wereld schiepen om de voor hen onaanvaardbare werkelijkheid te vervangen. En Mary Margaret was gedwongen geweest deel uit te maken van Richards fantasieën.

'Je hebt niet toevallig een aardige jonge Engelsman ontmoet toen je daar was, prinses?'

'Nee, Jake,' zei ik.

Hij trok zijn wenkbrauwen op toen hij de manier hoorde waarop ik antwoordde. Hij kon mijn hoorbare zucht horen die ik erop liet volgen. Op school had ik een knappe Canadese jongen leren kennen, Randall Glenn, het type jongeman dat het hoofd van elk meisje op hol kon brengen als hij naar haar keek. We hadden een relatie

gehad. Randall had een prachtige zangstem. Ik wist zeker dat hij groot succes zou hebben, maar uiteindelijk bleek hij te onvolwassen voor me.

‘Dus niemand om naar terug te gaan?’ hield Jake vol.

‘Shakespeare,’ antwoordde ik en hij lachte.

Het kerkhof doemde voor ons op. We reden door een poort en sloegen rechts- en toen linksaf naar het familiegraf van de Hudsons. Grootma Hudson was naast haar man Everett begraven en rechts van hem lagen zijn ouders en een broer.

Jake stopte en zette de motor af.

‘Het ziet ernaar uit dat we onweer krijgen,’ zei hij. ‘Ik wilde Rain wat laten draven, maar ik zal maar tot morgen wachten. Hé,’ ging hij verder, toen ik op de achterbank bleef talmen om moed te verzamelen, ‘misschien kun jij nu en dan eens met haar rijden. Tot je teruggaat naar Engeland natuurlijk.’

‘Ik heb al een tijd niet meer gereden, Jake, niet meer sinds ik hier op school was.’

‘Ach, het is net als fietsen, prinses. Je stijgt op en je weet alles weer. Vergeet niet,’ merkte hij op, ‘dat ik je heb zien rijden. Je bent goed.’

‘Oké, Jake, ik zal het doen,’ beloofde ik. Toen haalde ik diep adem en stapte uit.

Erg veel had ik tijdens de begrafenis niet aan grootma Hudson gedacht. Er waren zoveel mensen en zoveel spanningen tussen mijn Victoria en mijn moeder, dat ik vaak afgeleid werd. Ik bleef maar verwachten dat grootma Hudson zou verschijnen, woedend over het uitdagende programma dat Victoria had samengesteld.

‘Hoe durf je zo’n belachelijke dienst te houden in mijn naam. Schiet op jullie, ga verder met je eigen leven,’ zou ze bevelen, en dan naar mij glimlachen, en dan zouden we naar huis gaan.

Dromen scheen het beste middel te zijn tegen zo’n intense, allesoverheersende droefheid, dacht ik terwijl ik naar haar graf liep. Jake bleef in de auto en hield me in het oog.

‘Daar ben ik dan, grootma,’ zei ik tegen haar grafsteen. ‘Precies waar je me wilde hebben. Ik weet dat je zo je redenen had. Je weet dat ze me allemaal haten, omdat je me zoveel gegeven hebt. Was het als een soort test bedoeld?’

Ik staarde naar haar steen. Natuurlijk verwachtte ik geen antwoord. De antwoorden, zou ze zeggen, vind je in je hart. Ik hoopte dat mijn bezoek aan haar graf me zou helpen ze te vinden, te horen.

Het begon harder te waaien. De wolken zagen eruit of ze door de lucht galoppeerden. Jake had gelijk wat het weer betrof. Ik ritste mijn jack verder dicht.

‘Misschien kan ik beter doen wat ze willen, hun afkoopsom accepteren en weggaan. Ik zou terug kunnen gaan naar Engeland en me hier nooit meer laten zien, net als mijn vader heeft gedaan. Niemand van hen zou me missen, en eerlijk gezegd geloof ik niet dat ik een van hen zou missen. Maar ik denk eigenlijk niet dat je dat prettig zou vinden. Alleen, wat moet ik hier doen, grootma? Wat kan ik doen dat jij niet al gedaan hebt?’

Ik knielde en legde mijn handen op de aarde die haar kist bedekte. Toen sloot ik mijn ogen en zag haar weer voor me zoals ze in de deuropening stond op de dag dat ik naar Engeland vertrok. Ze wilde niet met me mee naar het vliegveld. Ze zei dat ze het haatte om afscheid te nemen, maar ze stond me toe dat ik haar omhelsde. Ik kon de hoop in haar ogen zien. Ik was bij haar gekomen om mijn naam terug te krijgen, een naam die men me bij mijn geboorte ont-nomen had.

‘Zorg dat ze hem niet weer van je afpakken, Rain,’ kon ik haar horen fluisteren in de wind. ‘Wat ze ook zeggen of doen, laat ze je naam niet van je afpakken.’

Misschien was dat het antwoord, het enige antwoord.

Misschien was dat de reden om te blijven.

Jakes geheim

Heel vaak in die eerste paar dagen was ik alleen in grootma Hudsons kapitale huis. Ik bleef staan voor een van de vele antieke spiegels en vroeg mijn spiegelbeeld wie ik nu precies was. De uitdrukking op mijn gezicht kwam me zo vreemd en nieuw voor, dat ik mezelf nauwelijks herkende. Het was alsof een of andere geest uit het huis een tijdlang bezit van me had genomen of alsof er geesten naar believen bezit van me namen en me weer verlieten. Stuk voor stuk veranderden ze mijn stemming, mijn uiterlijk, zelfs de toon van mijn stem. Er werd verteld dat er in Endfield Place, het huis van Richard en Leonora in Londen, een geest rondwaarde, de geest van de maîtresse van de oorspronkelijke eigenaar. Ze zou vergiftigd zijn door diens echtgenote. Ik geloofde niet in geesten, maar grootma Hudson vertelde me dat een huis als dit, een huis waarin een familie generaties lang had gewoond, veel meer was dan alleen hout, steen, glas en metaal. Het nam het karakter aan van de mensen die erin woonden. Minuten, uren, dagen, weken, maanden en jaren, waarin hun stemmen, hun gelach en gesnik weerklonken, vulden het met herinneringen.

‘Je kunt het beschouwen als een reusachtige spons die onze gedachten en daden absorbeert en zich vult met onze karakters tot het een deel van ons wordt en wij er voor altijd een deel van zijn. Er kan een nieuwe familie in het huis komen wonen die de muren opnieuw schildert, de vloeren bedekt met nieuw tapijt, die andere gordijnen ophangt, luiken voor de ramen hangt, nieuwe meubels zet in alle kamers, maar wij zullen in het hart van het huis blijven.

De nieuwe eigenaar kan op een nacht wakker worden en vreemde stemmen horen als het huis een momentopname uit ons verleden

afspeelt, alsof er in de spons wordt geknepen zodat die zijn inhoud laat vallen en onthult wat er binnenin huist.’

Ze glimlachte toen ze mijn sceptische blik zag. Ik was lang geleden opgehouden met te geloven in tandenfeeën en magie. Ik werd te veel geconfronteerd met de harde werkelijkheid.

‘Wat ik eigenlijk bedoel, Rain, is dat als je naar iets kijkt, of het een huis is of een boom of zelfs het meer, en je ziet alleen wat ieder ander ook kan zien, dan ben je gedeeltelijk blind. Neem de tijd. Laat de dingen om je heen, binnenin je, tot rust komen. Daar is wat vertrouwen voor nodig, dat weet ik, maar na een tijdje zal het steeds gemakkelijker worden en je zult er sterker en completer door worden. Je zult een deel worden van alles wat je ziet en alles wat je aanraakt.’

Dat waren zeldzame momenten, momenten waarin ze zichzelf toestond de brug van haar vesting neer te laten en me de kans te geven te ontdekken wie ze werkelijk was, een nobele, machtige dame aan de buitenkant, maar vanbinnen niet meer dan een klein meisje dat verlangde naar liefde, tederheid, glimlachjes en mooie beloftes. Zelfs op haar leeftijd kon ze de verjaardagskaarsjes nog uitblazen en een wens doen.

Veel van haar bleef achter in het huis. Haar lichaam rustte op het kerkhof een paar kilometer ervandaan, maar haar geest voegde zich bij de geesten van de anderen, die van kamer tot kamer waren getrokken in een keten van nevelige herinneringen, zoekend naar een manier om iets van de oude glorie te doen herleven.

Ze testten me, bezochten me, daagden me uit door mijn gedachten en gevoelens aan te raken. Ze vulden de schaduwen in de hoeken en fluisterden op de trap, maar ik was niet bang, ook al kreeg ik al gauw vreemde dromen, die gingen over mensen die ik nooit had gezien of ontmoet. Desondanks hadden ze iets bekends, een lach of een vage glimlach die me met nog grotere nieuwsgierigheid vulde. Ik zag een klein meisje met grote verbaasde ogen in elkaar gedoken op een bank zitten. Ik hoorde gesnik door de muren heen. Mijn blik ging omlaag, en ik zag twee tienermeisjes, hun mond open van verwondering. Goedgeklede mensen paradeerden door de gangen naar kamers die vol stonden met voedsel en wijn. Het geluid

van violen weerklonk en een mooie stem die de beroemde aria zong uit *Madame Butterfly*.

Ik kon er geen touw aan vastknopen, maar ik bleef proberen, zocht naar aanwijzingen, antwoorden. Ook al had ik een tijdje in het huis gewoond voordat ik naar Londen ging, er viel nog veel te bekijken en te onderzoeken. Ik bracht uren door in de bibliotheek, waar ik de boeken doorbladerde en de oude papieren en correspondentie bekeek, die in archiefkasten en laden werden bewaard. Het merendeel ging over de diverse ontwikkelingsprojecten die grootvader Hudson was begonnen. Maar er waren ook een paar persoonlijke brieven, brieven van oude vrienden en studiegenoten, mensen die naar andere staten of zelfs andere landen waren verhuisd.

Ik ontdekte dat grootma Hudson een heel goede vriendin had gehad op de *finishing school*, die getrouwd was en naar Savannah verhuisd. Ze heette Ariana Keely en haar man was advocaat. Ze had drie kinderen, twee jongens en een meisje. De brieven stonden vol met bijzonderheden over haar kinderen, maar heel weinig over haarzelf en haar man. Een enkele keer dwaalde ze af en schreef ze iets onthullends. Ik kon dan tussen de regels door lezen dat zij noch grootma Hudson geloofde dat ze het geluk en de perfectie hadden gevonden waarvan beiden hadden gedacht dat die onvermijdelijk ten deel vielen aan mensen die alle voorrechten genoten.

Zoals je zegt, Frances, we zijn bevoorrechte mensen, schreef Ariana in een van haar brieven, *maar het enige wat dat schijnt te garanderen is een teleurstellende wereld, ook al is die dan comfortabeler, en heeft die meer afleiding, meer mogelijkheden om de werkelijkheid te negeren.*

Die regels maakten dat ik me afvroeg dat als iemand die rijk is, geboren met status en privileges, niet gelukkig kon zijn, wat ik dan eigenlijk kon verwachten?

Ik dacht daarover na toen Jake me naar huis reed van het kerkhof. We spraken geen van beiden. Ik zat uit het raam te staren, zonder iets te zien. De lucht werd steeds donkerder.

‘Gaat het wel met je, prinses?’ vroeg Jake ten slotte.

‘Wat? O ja, Jake. Het gaat goed met me. We krijgen een flinke bui, denk ik.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik had vanavond naar Richmond gewild, maar ik denk dat ik maar tot morgen wacht en vroeg opsta om naar de luchthaven te gaan.’

Ik leunde achterover. De sombere, dreigende lucht en mijn droevige herinneringen vullden me met een kille eenzaamheid. Je bent te jong om een gevecht aan te gaan met een grote, vooraanstaande familie, zei ik tegen mezelf. Ik had hier niet om gevraagd. Ik kreeg het benauwd bij de gedachten aan mijn moeder, haar man en Victoria, die morgen weer tegen me zouden samenspannen.

‘Misschien kun je beter naar de film gaan of zo, prinses,’ zei Jake. ‘Ik kan je wel komen halen of met je meegaan, als je wilt.’

‘Nee, dank je, Jake.’

Hij knikte. ‘Heb je nog contact gehouden met vrienden en vriendinnen die je hebt gemaakt toen je hier op school zat?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik glimlachend. Hij deed erg zijn best, maakte zich bezorgd over me. ‘Ik zing het wel een tijdje uit. Ik zal me bezighouden met koken. Heb je zin om te komen eten?’

‘Hè?’ vroeg hij.

‘Ik heb een geweldig recept voor kip met perziken, iets dat mijn mama altijd maakte.’

‘Mmm. Klinkt goed,’ zei hij. ‘Hoe laat?’

‘Kom om een uur of zes.’

‘Moet ik iets meebrengen?’

‘Alleen je eetlust.’ Hij moest even lachen. ‘Je weet hoe goed bevoorraad mevrouw Hudson het huis hield,’ zei ik.

Jake knikte en keek naar me in de achteruitkijkspiegel. Iets in zijn ogen zei me dat hij wist dat ik *grootma* Hudson hoorde te zeggen. Het kwam bij me op dat grootma Hudson hem misschien zelf de waarheid had verteld, maar hij stelde nooit een nieuwsgierige vraag. Soms, dacht ik, leek hij iemand die aan de zijlijn staat en alles weet en gewoon wacht, om te zien hoe alles uit zal pakken.

‘En óf ik dat weet,’ zei hij. ‘Ik heb vaak genoeg boodschappen met haar gedaan. Wat ik ook zei om haar gerust te stellen, ze deed altijd of ze me nooit zou kunnen bereiken als ze me nodig had. Ze zei altijd iets in de trant van: “Waarom zou je je nog meer zorgen op je hals halen dan je al hebt?” Die vrouw,’ ging hij hoofdschuddend

verder, ‘hield nooit op met haar pogingen me te veranderen.’

‘Ze gaf veel om je,’ zei ik.

Hij knikte, zijn ogen werden smaller, donkerder. We zeiden beiden geen woord meer tot we stilhielden voor het huis. De eerste druppels begonnen te vallen.

‘Dank je, Jake. Ik doe zelf de deur wel open,’ zei ik vóór hij uit kon stappen. ‘Tot straks.’

‘Oké, prinses,’ riep hij, terwijl ik de trap al op holde en naar binnen ging.

Ik voelde me opgewonden. Ik had wat gezelligs te doen. Ik zou een heerlijk maal voor ons klaarmaken, mijn eerste diner in mijn eigen grote huis. Zou mama Arnold niet moeten lachen als ze me nu zag?

Maar ongeveer een uur voordat Jake kwam ging de telefoon en viel ik weer terug in een poel van depressiviteit. Het was grootma Hudsons advocaat, mr. Sanger.

‘Rain, ik heb een telefoontje gehad van de advocaat van Grant, Megan en Victoria. Het ziet er naar uit dat ze werk maken van het proces om het testament nietig te laten verklaren. Ze vragen al Frances’ medische papieren op en ze willen proberen aan te tonen dat ze niet bij haar volle verstand was toen ze het testament veranderde en jou zoveel naliet. Het kán natuurlijk een tactiek zijn om jou tot een compromis te dwingen.’

‘Ik weet dat ze me morgen komen opzoeken,’ zei ik. ‘Jake heeft het me verteld.’

‘Ik kan erbij zijn als je wilt,’ bood hij aan.

‘Dat zou het misschien nog erger maken. Ik bel u wel als ik u nodig heb,’ zei ik.

‘Sorry,’ zei hij, ‘maar zo gaan dit soort dingen vaak.’

De wind was opgestoken en de regen kletterde tegen de ramen en op het dak van het huis. Na het sombere nieuws van een mogelijke juridische strijd tussen mij en mijn vijandige familie, kon ik niet bellen dat mijn handen trilden terwijl ik bezig was in de keuken. Ik dekte de tafel en haalde de kaarsen te voorschijn. Ik dacht dat Jake wel wijn zou willen drinken. Ik had echter geen verstand van wijn, dus besloot ik te wachten en hem de wijn te laten kiezen. Toen ik op

de staande klok in de gang keek, zag ik dat hij ongeveer drie uur achter liep.

Ik moest even glimlachen. Ik herinnerde me hoe weinig grootma Hudson zich om de tijd bekommerde. De meeste klokken in huis stonden stil, zelfs de elektrische klokken in de slaapkamers en de keuken. De mooie Franse klok in het kantoor was kapot en ze had hem nooit laten maken, en haar koekoeksklok in de ontbijthoek deed het soms wel en soms niet. De koekoek kon op de meest onverwachte momenten naar buiten wippen. Ik had haar vaak gevraagd waarom ze die en de andere klokken niet liet repareren.

‘Op mijn leeftijd,’ zei ze, telkens als ik over de klokken begon, ‘wil je er niet aan herinnerd worden hoeveel uren er voorbij zijn gegaan.’

Ik antwoordde dat ze echt niet zo oud was. Jake was ouder dan zij en piekerde er niet over om het langzamer aan te doen.

‘Jake,’ zei ze, ‘heeft het benul niet om aan zijn leeftijd te denken. Als hij dat deed, zou hij beseffen hoeveel jaren van zijn leven hij verspild heeft.’

Ook daarom moest ik glimlachen. Haar stem klonk afkeurend, maar ze bekritiseerde Jake nooit echt. Haar klachten waren als het slaan met gekookte spaghetti. Ik kon aan de manier waarop ze naar elkaar keken zien dat ze een diepe genegenheid voor elkaar koesterden. Alleen, als grootma Hudson naar hem lachte, wendde ze altijd eerst haar ogen af, alsof een rechtstreekse glimlach een essentiële glazen wand zou verbrijzelen die ze tussen hen in stand moesten houden. Ik dacht dat het voortkwam uit het feit dat hun verhouding er een was van werkgeefster en werknemer. Zo zou ik nooit kunnen zijn, al was ik nog zo rijk.

Maar ik zou spoedig ontdekken dat er andere redenen waren.

Ik holde naar de deur toen er gebeld werd. Jake verraste me door te verschijnen in een colbertje met das. Hij had ook een doos bonbons bij zich.

‘Je had je niet zo netjes hoeven te kleden, Jake,’ zei ik lachend.

‘Ik kan toch niet in Frances’ huis gaan dineren zonder behoorlijk gekleed te zijn,’ zei hij, toen hij binnenkwam. ‘Snoep voor het snoepje.’ Hij overhandigde me de bonbons.

‘Dank je, Jake. Regent het nog zo erg?’

‘Het wordt iets minder. De bui trekt naar het noorden.’

Toen hij de gedekte tafel zag float hij zachtjes. ‘Heel mooi, prinses. Heel mooi. Je schijnt een hoop geleerd te hebben als Engels dienstmeisje, hè?’

‘Ik weet wat *bangers and mash* (worstjes met aardappelpuree) is en ik spreek een beetje Cockney,’ zei ik. ‘Ik wist niet welke wijn ik moest nemen. Ik wilde dat maar aan jou overlaten.’

‘O, natuurlijk.’

‘Je weet de wijnkelder te vinden, hè?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik weet zelfs welke planken kraken in dit huis.’

Ik knikte. Natuurlijk wist hij dat. Hij had hier heel lang geleden zelf gewoond.

‘Oké, Jake. Ik maak het eten verder af, terwijl jij de wijn haalt,’ zei ik en liep naar de keuken.

Toen ik de salade binnenbracht, had hij al twee flessen wijn geopend en de glazen volgeschonken. Het was zijn tweede glas al.

‘Eén ding moet ik Frances nageven,’ merkte hij op. ‘Ze had altijd goede wijn in huis, Californische of Franse. Ze was een heel beschaafde vrouw. Klasse. Laten we op haar drinken.’ Hij hief zijn glas en ik het mijne en we klonken. ‘Op Frances, die beslist orde op zaken stelt, waar ze ook is.’

We namen beiden een flinke slok.

‘Die salade ziet er goed uit, Rain. En warm brood! Ik ben onder de indruk!’

‘Dank je.’

‘Zo,’ ging hij verder, ‘vertel eens iets over je tijd in Londen. Ik hoop dat je plezier hebt gehad.’

Ik beschreef de school, vertelde hem over Randall Glenn, de talentvolle jongen uit Canada die studeerde voor concertzanger, en hoe Randall en ik veel *sightseeing* hadden gedaan. Ik vertelde hem over Catherine en Leslie, de zusjes uit Frankrijk, de demonstratievoorstelling waaraan ik had meegewerkt en alle aanmoedigingen die ik had gekregen.

‘Dat klinkt alsof je wel terug moet,’ zei hij. ‘Ik hoop niet dat je om een of andere stomme reden hier blijft hangen, Rain. Grijp je

kansen. Dat zou Frances willen. Ze zou teleurgesteld zijn als je het niet deed,' zei hij.

Toen Jake en ik elkaar aankeken, had ik het gevoel dat er dingen waren die hij verzwegen. Telkens als hij grootma Hudsons naam zei, kwam er een vochtige glinstering in zijn ogen.

Ik haalde het hoofdgericht. Hij was enthousiast en zei dat ik later een fantastische vrouw zou zijn voor een heel gelukkig man.

'Maar waarschijnlijk ben je een van die moderne vrouwen die vinden dat de keuken beneden hun stand is,' voegde hij eraan toe.

'Nee hoor. Niet zoals ik ben grootgebracht.' Hij wilde meer weten over jeugd in Washington, D.C. Hij luisterde aandachtig, en zijn gezicht verhardde en zijn ogen werden koud toen ik uitvoeriger dan ooit tevoren beschreef wat er precies gebeurd was met mijn stiefzusje Beni.

'Geen wonder dat je moeder je daarvandaan wilde halen,' zei hij.

Weer keken we elkaar in de ogen. Tot mijn verbazing had Jake al een fles wijn op en had hij al een goed deel van de tweede gedronken. Ik had mijn eerste glas nog niet eens leeg. Ik staarde naar mijn bord, prikte met mijn vork in mijn eten en vroeg zonder op te kijken: 'Hoeveel weet je echt over me, Jake?' Ik sloeg mijn ogen op. 'Hoeveel heeft mevrouw Hudson je verteld?'

Hij wilde zijn hoofd schudden, maar bedacht zich glimlachend.

'Ze zei altijd al dat je een wichelroede had voor de waarheid,' merkte Jake zachtjes op.

'Een wichelroede?'

'Je weet wel, zo'n ding waarvan mensen zeggen dat ze er water mee kunnen vinden.'

'O.' Ik knikte. 'Welke bron van waarheid heb ik dan ontdekt, Jake?'

Hij lachte even, maar werd toen serieus. 'Ik weet dat Megan je moeder is,' bekende hij. Hij speelde met zijn wijnglas. 'Ik heb het altijd geweten.'

'Wat heeft ze je nog meer verteld?'

Hij keek op. 'Kort voor ze stierf vertelde ze me dat je in Londen op jacht was naar je echte vader.'

'Nou, op jacht...'

‘Dat waren haar eigen woorden. Ik wist dat ze dat zou doen, zei ze. Frances was er niet kwaad om. Ze was onder de indruk van je vindingrijkheid.’

‘Waarom vertrouwde ze jou al die familiegeheimen toe, Jake?’ Ik keek hem strak aan en hij schonk de rest van de wijn in zijn glas.

‘Misschien omdat ze niemand anders had die ze echt vertrouwde.’

‘Ik dacht niet dat ze het nodig had om iemand iets te vertellen.’

Hij trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Hm,’ deed hij. ‘Dat was precies wat ze wilde dat alle anderen dachten. Ze was niet echt de ijzeren koningin die ze voorwendde te zijn.’

‘Waarom heeft ze mij zoveel nagelaten en maakt ze het me zo moeilijk met de familie? Heeft ze je dat ook verteld? Heeft ze uitgelegd wat ze hoopte dat zou gebeuren?’

Hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. ‘Ze had een hoge pet van je op, prinses. Je kwam haar leven binnenrollen als een golf fris water. Ze was heel gedeprimeerd over haar familie tot jij op het toneel verscheen. Als je zo oud bent en je familie stelt je teleur, begin je je af te vragen waar het allemaal toe heeft gediend, en dat kan je heel triest maken. Jij nam het meeste van die triestheid weg. Ze wilde er niet uit stappen zonder zeker te weten dat je sterk was.’

‘Ik ben niet zo sterk, Jake, zelfs niet met alles wat ze me heeft nagelaten. Ik sta weer alleen. Grootma Hudsons advocaat belde om te zeggen dat mijn moeder, Grant en Victoria het proces tot nietigverklaring van het testament op gang willen brengen, zelfs al betekent het dat ze alles in de openbaarheid moeten brengen: grootma’s gezondheidsrapporten, het verleden van mijn moeder, en alles over mij. Ze zal me afschilderen als een fortuinjaagster die profiteerde van een oude vrouw. Ik zou beter af zijn als ik niets had geërfd.’

‘Hé, hé, zo mag je niet praten,’ zei hij, maar ik kon mijn tranen niet bedwingen. Ze rolden over mijn wangen.

‘Alle mensen van wie ik houd zijn dood of te ver weg om me te kunnen helpen.’

‘Ik ben er,’ zei hij en stond op van zijn stoel. Hij kwam naar me toe en legde zijn arm om mijn schouders. ‘Je zult het er uitstekend afbrengen, prinses. Dat zijn we Frances verschuldigd.’

‘O ja, natuurlijk,’ mompelde ik en veegde de tranen weg met de rug van mijn hand.

‘Ik zal je helpen,’ hield hij vol.

‘Oké, Jake.’

‘Ik meen het. Ik kan je helpen.’

‘Oké.’

Hij deed een stap achteruit en staaarde naar de muur. ‘Ik móét geloven dat ze het zo heeft bekokstoofd dat ik dit zou doen,’ mompelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen mij.

‘Wat doen, Jake?’

Hij zweeg lange tijd. Toen draaide hij zich om en staaarde me aan. Hij keek op me neer alsof hij hoog op een berg stond.

‘Je ons geheim vertellen.’

‘Welk geheim?’ vroeg ik verbaasd. ‘Je brengt me nog meer in de war, Jake.’ Ik keek naar de wijn. Kraaide hij onzin uit, omdat hij zo veel had gedronken?

‘Dat van Frances en mij,’ zei hij glimlachend. ‘En nu ook dat van jou, maar je moet het bewaren als een laatste toevlucht, een laatste kogel in je pistool, oké?’

Ik staaarde hem aan. Ik begreep er nog steeds niets van. Jake was zo aardig. Zo’n vriendelijke man. Ik hield echt van hem, maar het leek me beter om alleen maar te knikken en de maaltijd te beëindigen.

‘Je gelooft niet dat ik je iets kan geven om je positie en je voornemen te versterken, hè?’

‘Natuurlijk wel.’

Hij ging zitten en draaide zich naar me om. ‘Frances en ik zijn vroeger geliefden geweest,’ zei hij snel. ‘We hebben een relatie gehad. Die heeft zelfs heel lang geduurd. We hadden alle gelegenheid en profiteerden ervan. We hielden ermee op toen ze zwanger werd.’

‘Zwanger?’

‘Van Victoria,’ zei hij. ‘Victoria is mijn dochter. Ik weet het zeker en Frances wist het ook.’

Ik schudde mijn hoofd om de woorden uit mijn oren te laten verdwijnen. Grootma Hudson die haar man ontrouw was? Ze was mijn rots, mijn morele voorbeeld.

‘Het was niemands schuld. Het gebeurde gewoon. Everett verwaarloosde Frances. Hij was geobsedeerd door zijn zakenbelangen en ging zelden op reis of nam deel aan het sociale leven, tenzij hij er financieel beter van kon worden.

We gingen steeds meer tijd met elkaar doorbrengen. Ik geloof niet dat het ooit bij Everett is opgekomen dat ze vreemd zou kunnen gaan of romantische belangstelling zou kunnen hebben voor een andere man. Niet dat ik geloof dat ze die ooit voor hem heeft gevoeld.

Dat huwelijk van hen was een van die oude zuidelijke, ouderwetse verbintenissen. Je weet wel, de ouders komen bij elkaar en komen tot de conclusie dat het perfect zou zijn als jouw dochter trouwt met onze zoon. Ouders wisten het altijd beter in die tijd. Zo zie je maar hoe goed ze het wisten, hè?’ Hij dronk zijn glas leeg.

‘Wist mijn grootvader het? Ik bedoel, dat Victoria niet zijn dochter was?’

‘Ik denk het wel, maar hij heeft er nooit iets over gezegd. Daar was hij het soort man niet naar.’

‘Wat voor soort mag dat dan zijn?’ vroeg ik cynisch.

‘Iemand uit de betere kringen. Iets dergelijks was gewoon onvoorstelbaar in die wereld. Frances heeft hem nooit iets verteld. Zodra ze besepte dat ze zwanger was, besloot ze gewoon dat het voor ons voorbij was.

Toen mijn tijd bij de marine erop zat, en ik wat rondzwierf, was Victoria al achter in de twintig. Ik was vroeger bang dat iemand haar maar hoefde aan te kijken om mijn gezicht in het hare te zien, maar Victoria heeft een van die gezichten die zichzelf lijken te hebben geschapen. Ze lijkt niet erg op Frances en ik geloof ook niet op mij. We hebben een andere neus, een andere mond. Misschien hebben we dezelfde ogen en oren,’ gaf hij toe.

‘Misschien is ze je dochter niet,’ zei ik.

‘Ze leek evenmin op Everett. Je hebt zijn foto’s gezien. Wat zou jij zeggen?’

‘Misschien was er nog iemand anders.’

‘Wat? Iemand anders?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, nooit.’

‘Waarom niet? Als mijn grootmoeder een relatie had met jou, had ze er ook een met een ander kunnen hebben.’

Hij staaarde me even aan alsof zo'n idee nooit bij hem was opgekomen. 'O, jij hoort ook tot de betere kringen, Jake, betere kringen dan mijn grootvader, en zelfs jij kunt het je niet voorstellen?' vroeg ik hem.

Hij bleef me aanstaren en toen glimlachte hij en schudde zijn hoofd. 'Nee, Frances vertelde het me met een overtuiging en zekerheid waaraan niet getornd kon worden. We stonden laat in de middag bij de steiger, vlak voordat de zon onderging, en ze zei – ik zal het nooit vergeten door de manier waaróp ze het zei: "We hebben het mooi voor elkaar gekregen, Jake." Natuurlijk had ik geen idee wat ze bedoelde. "Wat wil je daarmee zeggen, Frances?" vroeg ik. "Ik heb een taart in mijn oven staan," zei ze. Dat zei ze. Mooie taart... "Te veel onbeteugelde passie," ging ze verder, "een passie die je alle voorzichtigheid doet vergeten."

Ik was verbijsterd. Ik stond met een stok in het water te spelen en keek naar de rimpelingen en dacht: wat gaat er nu gebeuren? Toen zei ze: "Natuurlijk zullen we elkaar op deze manier niet meer kunnen zien, Jake. Het spijt me. Het spijt me dat ik je zo hard nodig had," en met die woorden liep ze weg.

Ik had het gevoel dat alles in me verdampde. Ik voelde me als een leeg omhulsel. Elk moment kon er een wind over het water komen, die me zou opheffen als een vlieger en me over de bomen zou wegblazen. En ik denk dat dat in zekere zin ook gebeurde, want kort daarna ging ik bij de marine.'

Hij bleef zwijgend zitten, staaarde naar zijn bord en zijn lege wijnglas en sloot toen zijn ogen. 'Ik heb nooit van iemand anders gehouden dan van Frances,' vervolgde hij. 'Ik kon het niet. Het was of ik net voldoende brandstof had voor de liefde voor één vrouw en die verbruikte ik allemaal aan haar. Toen ik terugkwam ging ik voor haar werken, om maar bij haar in de buurt te zijn.

Soms, als ik haar ergens naartoe bracht, deed ik net of ik niet haar chauffeur en werknemer was. Ik verbeeldde me dat we man en vrouw waren en dat ik ergens met haar naartoe ging zoals andere mannen doen met hun vrouw. Als Victoria meeging, verbeeldde ik me zelfs dat ik net zo was als elke andere echtgenoot en vader.'

Iedereen leeft in zijn of haar fantasieën, dacht ik. Iedereen.

‘Heeft Victoria enig idee? Heeft grootma Hudson het haar ooit verteld?’

‘O nee, nee,’ zei Jake snel. ‘Maar daarom wilde ik dat jij het zou weten, dat je deze informatie zou hebben. Wanneer en als Victoria je in het nauw brengt, kun je het haar voor de voeten werpen, en ik zal het kunnen bevestigen. Ze beschikken over methodes om het bloed te onderzoeken en het zonder enige twijfel vast te stellen, zie je. Dat weet ze natuurlijk, dus zal ze niet zo zelfverzekerd zijn. Het zal haar van haar voetstuk stoten,’ verzekerde hij me.

‘Het zou ook grootma Hudsons geheim verraden. Ik weet niet of ik dat ooit zou kunnen, Jake.’

‘Natuurlijk kun je dat. Als het zover komt, zul je het doen. Je hebt haar goed genoeg gekend om te weten dat het haar niet zou kunnen schelen,’ zei hij vol zelfvertrouwen.

‘Wauw! Over familiegeheimen gesproken...’

Hij lachte.

‘Ik ga ervandoor,’ zei hij. ‘Ik moet morgen vroeg op om naar Richmond te rijden en ze van de luchthaven te halen.’

‘Wil je niet eerst wat koffie?’ Ik wilde dat hij koffie zou drinken omdat hij zoveel wijn had gehad, maar hij scheen er geen last van te hebben.

‘Nee, dank je. Het was een heerlijk maal. Zal ik helpen opruimen?’

‘Nee. Ik heb er ervaring mee, weet je nog?’ zei ik, hem herinnerend aan de tijd waarin ik in het huis van grootma’s zus in Londen had gewoond, en aan mijn tijd hier.

‘Je hebt gelijk. Oké. Misschien zie ik je morgenmiddag nog even als ik ze hierheen breng.’

‘O, blijven ze overnachten?’

‘Nee, ik breng ze terug voor de vlucht van negen uur.’

Mooi, dacht ik. Jake gaf me een zoen op mijn wang en ging weg. Toen de deur achter hem dicht viel voelde ik de leegte van het grote huis als een donkere wolk om me heen. De nog steeds zwaar bewolkte lucht veranderde de ramen in spiegels die mijn beeltenis terugkaatsten terwijl ik door de kamers liep. Het waaide nog hard genoeg om sommige delen van het huis te laten kraken en kreunen.

Alleen om een ander geluid te horen zette ik de televisie aan en zocht een muziekkanaal op, zo luid dat ik het kon horen terwijl ik de tafel afruimde en de keuken schoonmaakte.

Later ging ik terug naar de zitkamer en keek tv tot mijn ogen dichtvielen. Ik zal goed slapen vannacht, dacht ik, maar de spanning over de familiebijeenkomst de volgende dag bleef aan me knagen toen ik de trap op liep. Toen ik mijn hoofd op het kussen legde, was de lucht vol atmosferische storingen.

Hoe ik me ook keerde en het kussen in elkaar frommelde, ik kon geen rust vinden, en ik lag te woelen en te draaien tot het bijna ochtend was. Toen viel ik eindelijk in slaap, zoals iemand die per ongeluk in een slecht afgedekte put stapt: in paniek vallend in de duisternis. Zodra ik de bodem bereikte, gingen mijn ogen open. De zon scheen al naar binnen en vervulde de kamer met een meedogenloos licht.

Ik kreunde. Elk deel van mijn lichaam deed pijn. Ik raakte in paniek bij de gedachte dat ik ziek zou worden. Als het ooit de verkeerde tijd daarvoor was, dan was het nu wel, dacht ik. Toen ik opstond, goot ik wat van grootma Hudsons badzout in het bad en bleef er bijna twintig minuten in zitten, voor ik me aankleedde en naar beneden ging om koffie te zetten.

Vrijwel onmiddellijk nadat ik de keuken binnen kwam ging de telefoon. Het was MacWaine, de directeur van de Burbage School of Drama in Londen, de man die me ontdekt had en me met grootma Hudsons hulp naar Engeland had gehaald.

Hij wilde weten hoe het met me ging en wat mijn plannen voor de nabije toekomst waren.

‘Meer dan tien mensen hebben bij me geïnformeerd hoe het met je gaat. We hopen uit de grond van ons hart dat je terugkomt, Rain.’

‘Dank u. Ik denk het wel. Ik wilde sowieso contact met u opnemen, omdat ik deze keer in het studentenhuus wil gaan wonen, meneer MacWaine.’

‘Dat zal geen probleem zijn,’ verzekerde hij me. ‘Ik ben erg blij dat je met ons verder wilt. Ik weet zeker dat mevrouw Hudson dat gewild zou hebben,’ zei hij.

Ik bedankte hem voor zijn bezorgdheid en belangstelling.

‘O, voordat ik het vergeet,’ zei hij, ‘er was één boodschap die ik beloofd heb aan je te zullen doorgeven. Blijkbaar heb je de bewondering geogst van een Londense professor, een Shakespeare-geleerde, dr. Ward. Hij is een kennis van een van de leden van het bestuurscomité en hij vroeg naar jou. Was hij aanwezig bij de demonstratievoorstelling?’ vroeg MacWaine.

‘Ja.’ Ik wist niet wat ik anders moest zeggen, maar mijn bevestiging was mijn mond nog niet uit of ik had al spijt van mijn leugen. Altijd als ik loog over mijn verleden, maakte ik het bedrog erger, legde ik een valse fundering onder dit gezin, dacht ik. Ik vond het afschuwelijk om dat te doen.

‘Mooi,’ zei MacWaine. ‘Houd me op de hoogte van je plannen. Ik zal intussen zorgen voor woonruimte.’

Mijn gesprek met hem vrolijkte me wat op, omdat ik een plaats had waar ik naartoe kon, een toekomst had die me wachtte. Ik zat hier in elk geval niet vast. Wat heerlijk dat mijn vader naar me geïnformeerd had, aan me dacht, zich erop verheugde me te zien en me te leren kennen. Grootma Hudson was te vaak teleurgesteld in mensen om te geloven dat het enige zin had om op zoek te gaan naar mijn vader. Ik begreep haar cynisme, maar ik was niet bereid het te accepteren.

Een stuk opgewekter bedacht ik dat ik honger had, dus ik maakte ontbijt klaar voor mezelf. Toen ging ik opruimen en schoonmaken in huis, zodat Victoria niet de mogelijkheid zou hebben naar iets te wijzen en te zeggen: ‘Kijk eens, zie je hoe ze ons bezit verwaarloost.’

Toen ik opruimde na het ontbijt, ging de telefoon weer. Deze keer was het Victoria.

‘Je moeder,’ zei ze met zoveel gif in haar stem dat het klonk als een scheldwoord, ‘en Grant komen vanmorgen per vliegtuig aan. We zijn om twee uur bij je. We hebben eerst een lunchbespreking met onze advocaat,’ vervolgde ze, duidelijk bedoeld om me te intimideren.

‘Het lijkt wel de dag van de advocaten,’ antwoordde ik koel.

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik spreek mijn advocaat hier ook tijdens de lunch,’ antwoordde ik.

Dat was natuurlijk niet waar, maar ik wilde haar te slim af zijn en bewijzen dat ik even intimiderend kon zijn als zij. Er viel een lange stilte.

‘Je maakt een grote fout door zo koppig te zijn,’ zei ze.

‘Goh, merkwaardig,’ antwoordde ik.

‘Wat is merkwaardig?’

‘Ik bedacht juist dat jij een grote fout maakt door zo koppig te zijn.’

Ik kon me geen stilte herinneren die zo geladen was met explosieve energie als die welke nu volgde.

‘We zijn er om twee uur,’ herhaalde ze. ‘Zorg ervoor dat jij er ook bent.’

‘Ik zou niet weten waar ik vandaag liever zou zijn. Bedankt voor de waarschuwing.’

Met bonzend hart hing ik op. Maar alle geesten in het huis leken te applaudiseren.

Eveneens van Virginia Andrews@:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgen juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: *De inleiding:* Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgen blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

De Delia-serie: Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

De Heavenstone-serie: De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

De 'losse' titel: Dochter van de duisternis

De Sasha-serie: Wervelstorm

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, tweede in deze uitvoering, mei 2012

Oorspronkelijke titel: *Eye of the Storm*

Original English language edition © 2000 by The Vanda General Partnership All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of

The Vanda General Partnership

Copyright © 2002, 2004, 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Omslagillustratie: Larry Rostant, by arrangement with Artist Partners Ltd

Zetwerk: Scriptura, Westbroek

ISBN 978 90 261 5907 7

ISBN e-book 978 90 261 5757 8

NUR 335

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.virginia-andrews.nl

www.uitgeverijdefontein.nl